

Пътят на *Мария* към свободата

Мария

Пътят на
към свободата

Мария отрасна в централната част на България, в малко градче като всички останали. Семейството ѝ имаше къща с две малки стаи. Едната беше хем кухня, хем всекидневна, където протичаше животът на семейството ѝ. Тя имаше две по-малки сестри и братче. Малката къща беше доста претъпкана, когато всички те си бяха у дома. Майка ѝ готвеше на малък газов котлон в ъгъла на стаята. Семейството не гладуваше, но рядко имаха нещо специално за ядене. Бащата работеше в местна текстилна фабрика. Като всяко седемнадесет годишно момиче, Мария обичаше да гледа филми и се възхищаваше от луксозните дрехи на звездите от Холивуд. Всеки път, когато разполагаше поне с малко пари, тя си купуваше модни списания и мечтаеше един ден да стане модел. Учете в местната гимназия, къ-

дето се справяше добре. Но най-много обичаше да рисува. Тайно рисуваше в албум модели на красиви дрехи, блузи, обувки и аксесоари. Мария се надяваше един ден и тя да носи такива хубави дрехи, или да се омъжи за богаташ, който да ѝ купува възхитителни тоалети и скъпи бижута.

Една събота от Холандия се завърна братовчед ѝ Петър и цялото семейство реши да се съберат заедно. Какво да облече! Мария нямаше голям избор, но понеже беше много артистична, сложи си цвете в дългата черна коса и зае от приятелката си колие и обеци, които подхождаха на розовата ѝ блузка. С малко грим и с единствените си сандали тя приключи подготовката си. Тя не знаеше, че Петър е довел приятел – един млад българин от съседното село, който също се преселил да живее в Холандия. А колко беше красив с модерната си прическа, коженото си яке, скъпия часовник и лъскавите си обувки? Мария не можеше да свали поглед от него, а той сякаш отвръщаше на нейния интерес. Оглеждаше я от глава до пети и сякаш

одобряваше това, което вижда. „Казвам се Александър,” – каза той. „Аз съм Мария. Радвам се да се запознаем, Алекс.” – отвърна му тя. Удивително! Този красив млад мъж избра нея измежду всички и дойде, за да я заговори! Сърцето ѝ туптеше както никога досега. Побъбриха си за кратко и дойде време да се прибира у дома.

В понеделник, след училище, той я чакаше на входа. Сърцето ѝ прърхаше и сякаш спираше да бие. „Харесвам те и ми липсваш. Затова реших да дойда и да те взема от училище.” – каза ѝ той с най-чаровната си усмивка. Изпрати я към дома ѝ по най-заобиколния път и ѝ разказваше за Холандия и колко невероятна държава беше тя. В ококорените ѝ очи се четеше възхита. „Еха... би било страхотно да отида и аз там един ден!” „Какви са плановете ти?” – попита я Алекс. Мария притеснено му отговори, че би искала да бъде моден дизайнер или модел някой ден. „Обичам да рисувам модели на рокли и изобщо всякакви дрехи,” – започна тя. „Може би един ден ще мога да си

намеря точно такава работа и да ида там. В България няма никаква възможност да печели човек достатъчно, че да живее достойно.” Погледът на Алекс светна. „Да се срещнем утре след училище. Много искам да ми покажеш рисунките си.” После извади малък подарък от джоба на якето си, подаде ѝ го, сбогува се и тръгна. Тя беше въодушевена, изненадана и същевременно много объркана. Как така този толкова симпатичен мъж я забелязва? Щом влезе в къщи, Мария отвори красиво опакования подарък. Беше малък парфюм и много красиви фиби за коса от чужбина.

Приятелството им се задълбочаваше. Алекс плати на Мария за скиците ѝ и ѝ каза, че в Холандия има място, където тя може да учи и практикува моден дизайн. Всеки път, когато се срещаха, той ѝ носеше малък подарък – риза, нов аксесоар за косата ѝ, обувки на висок ток, модно списание и други такива. Подари ѝ дори мобилен телефон и често ѝ се обаждаше. Тя пренебрегна семейството си и

всичките си приятели и мислеше единствено за него. Кога ще ѝ се обади отново? Дали и днес ще я чака пред училище? Какъв ли ще е следващият му подарък за нея? Само за това мислеше. Докато се опитваше да пише домашните си, тя не можеше изобщо да се съсредоточи и това се отрази на оценките от матурите ѝ. „Не се тревожи,” – успокояваше я Алекс. „След месец ставаш на осемнадесет и тогава вече ти сама можеш да взимаш решения за живота си. Аз трябва да се върна в Холандия, но ще ти потърся работа в модната индустрия.” Очите му имаха странен блясък, който тя не можеше да разгадае. Може би беше поради нейните сълзи от предстоящата раздяла, но тя имаше странното усещане, че той се подхилва самодоволно. Тя пренебрегна това необяснимо безпокойство, когато го прегърна и го целуна дълго.

След седмица пристигна на пръв поглед официално писмо. „Радваме се да ви информираме, че имаме място за вас в нашия моден бутик. Ще ви обучим да рисувате мостри и да

шиете дрехи, след което ще ви подсигури работа в нашата фирма. Моля да се явите в агенцията ни на 15 юли, където ще получите всички документи, пътнически удостоверения и необходимите инструкции. Моля елате с опакован багаж в готовност да отпътувате. Колата, която ще ви откара до летището, тръгва вечерта.” Майката на Мария не остана очарована от това писмо. Ами ако това е някаква измама? Тя беше чела за много български момичета, подмамени да отидат в Западна Европа, които в крайна сметка работили като проститутки. Тя предупреди Мария и я умоляваше да не приема това предложение, но това само повече ги разделяше. Майка ѝ беше твърде заета с работата си и в грижите си за семейството, че да намира време, което да прекарва с най-голямата си дъщеря. Тя нямаше представа, че Алекс имаше толкова силно влияние върху живота на Мария и че сега тя бе изцяло подвластна на този мъж.

На 15 юли Мария се промъкна от къщата преди другите да се събудят. По-рано тя беше опаковала багажа си и го

беше скрила в храстите зад къщата. Първият автобус всеки момент щеше да потегли. Тя грабна писмото с адреса на агенцията, за да не може никой да я проследи до там и да я върне обратно. Пристигна доста по-рано и трябваше да чака. Най-накрая агенцията отвори. Намираще се в малка сграда в провинцията. Един мускулист мъж със слънчеви очила стоеше отпред. Пристигнаха още четири момичета, всички те на възрастта на Мария. Тя разпозна Емилия и Силвия от съседни села. Всяка една от тях беше получила подобно писмо с обещание за обучение и намиране на работа. Развълнувани момичетата се качиха в скъпата кола и бяха закарани на летището. Мъжът с тъмните очила беше придружителят им до Холандия.

Щом пристигнаха, те чува познати гласове. „Хей, малките ни пиленца...” Петър и Алекс ги чакаха на летището. До тях стояха още двама мускулисти мъже и следяха всяко тяхно движение. Какво ставаше? Младите момичета бяха натоварени в микробус заедно с багажа си и докарани до

отдалечена къща извън града, в която бяха заключени в стая с решетки на прозорците. Беше твърде късно, бягство не беше възможно. Една по една те били брутално насилвани отново и отново. Два дни по-късно Емилия и Силвия били отведени в публичен дом. Алекс вече не беше милото гадже, а се беше превърнал в сводника, който я задължава да му дава всичките си припечелени пари. Мария бе разбрала, че по подобен начин Алекс омаял както Емилия така и Силвия. Братовчед ѝ Петър беше подмамил другите две момичета. „Мама беше права. Тя усети тази опасност. Трябваше да я послушам, но вече е твърде късно.“ Нощ и ден тя трябваше да обслужва мъжете, които идваха при нея. Нямаше право да отказва на никого, иначе беше жестоко пребивана от Алекс, който непрекъснато я наблюдаваше. Той беше зъл и алчен. Отчаяние и усещане за безизходица обзеха душата ѝ. „Никога няма да мога да се измъкна от тук. Никога няма да се почувствам отново чиста. Колко глупава съм била, колко много ги улесних в това да ме докарат тук! Заслужих си да съм наказана така!

Това е краят на живота ми.” И въпреки че Мария мразеше Алекс, тя трябваше да се прави, че е приятелски настроена, за да избегне неговите изблици на жестокост.

Когато след време се погледна в огледалото, тя видя едно тъжно, слабичко момиче с кожа като порцеланова, с тъмни кръгове около очите си и притъпена омраза вътре в тях. Не веднъж ѝ минаваше мисълта да го убие, да излее киселина върху него или да го нареже на малки парчета. В един момент изпитваше ужасен срам, а след това изгарящ гняв и ненавист. Колко много го бе улеснила. Направо му се беше предоставила.

Имаше и нещо хубаво, което се случваше през седмицата. Всяка сряда идваха няколко жени до публичния дом, бяха мили с тях и им носеха подаръци и литература на български език. Ани беше особено мила. Тя даже говореше на български! И като че ли тя дори разбираше тежкото състояние на Мария и беше наясно, че тя страда. Тя знаеше,

че ги наблюдават внимателно и само посочи към конкретно нещо в чантата с подаръците. После прегърна Мария, поддържа я в обятията си и отиде при следващото момиче. Когато Мария остана сама, тя отвори подаръка и намери телефонен номер, скрит сред другите неща. После прочете красиво илюстрираната брошура, която ѝ бяха донесли:

Счупеното стъкло е изтъкано от множество различни ъгли. Всеки от тях улавя лъч светлина и го отразява в хиляди посоки. Същото може да се случи и със съкрушения живот, с пречупените мечти и надеждите, които са били разбити. Един живот, разгромен на парчета, сякаш е разрушен. Но ако му се предостави достатъчно време и молитви, един ден този живот може да заблести по-ярко, отколкото ако никога не е бил съкрушен. Нашият Велик Бог може да се протегне, да докосне и да извая нещо красиво и от най-мрачните ситуации. Всяка премазана мечта и съкрушено сърце, което страда, може да бъде избавено и възстановено от Неговото любящо докосване. Бог е

способен да преобърне скръбта ви, болката и греха ви в калейдоскоп, през който Неговата светлина да грее още по-ярко.

Библията казва: „Той ми дава венец,
вместо пепел, мир на радост, вместо скръб,
облекло на хваление вместо унил дух...”

И с а я 6 1 : 3

Мария не можеше да спре да плаче. „Твърде много съм пропаднала, че да излезе нещо добро от моя живот.” – мислеше си тя. Но дълбоко в сърцето ѝ започна да гори мъничка надежда. Тя помоли Бог да ѝ помогне да избяга от този ад.

Външно тя продължи да се държи по същия начин, за да не буди подозрение в Алекс. Играеше ролята на покорната любима, но вътрешно беше готова да хукне като подплашена тигрица. Носеше със себе си този телефонен номер, на който да се обади в критичен момент, но не се осмеляваше да го вкара в мобилния телефон, защото Алекс непрекъснато следеше номерата, от които получава обаждания и на които звъни. Един ден неочаквано той се разболя от грип. Тя беше много мила с него и му предложи да иде да му купи лекарства до аптеката зад ъгъла. Алекс беше отчаян и понеже Петър беше в България, за да обработва нови момичета, той не виждаше друг изход освен да прати Мария да му купи лекарства. Тя obu ниските си обувки, тайно взе парите, които беше крила от него при работните си дрехи, докосна челото му, целуна го, затвори вратата след себе си и слезе по стълбите. Вървеше спокойно към аптеката, защото знаеше, че той може да я наблюдава, но в мига, в който се скри от погледа му, тя започна да тича лудо, докато повече не можеше да издържи и не ѝ се на-

ложи да спре, защото сърцето ѝ биеше още по-лудо. Бързо издърпа листчето с номера и позвъни. „На гарата съм. Моля ви, елате и ме вземете. Крия се от сводника си. Не мога да се върна обратно. В голяма опасност съм.”

Ани дойде да я вземе и заведе Мария в държавен приют за жени жертви на трафик. Мария от своя страна свидетелства против Алекс и Петър и остана в приюта докато и двамата не бяха арестувани. Тя никога не забрави историята за счупеното стъкло и това, че Бог може да използва нейните преживявания, за да направи нещо добро. Година и половина тя живя в защитено жилище в България, където можеше да си почива и да се възстанови от преживяната травма. С помощта на баща си тя се научи да шие в текстилната фабрика. Оказа се, че е доста талантлива дизайнерка и в крайна сметка успя да отвори свой собствен малък бутик. Мария разбираше, че животът ѝ може да се промени и че обещанието от Исая 61:3 е наистина вярно!

WWW.JEWELSINTHEDARKNESS.COM

